D·N
3/8 1952

De fångna folkens frigörelse

I det republikanska partiets program fördömes "tillbakahållandets negativa, fruktlösa och omoraliska politik, som överlämnar otaliga människor till en despotism och gudlös terrorism som efter hand gör det möjligt för de härskande att forma de fångna till vapen för krossandet av oss". Det bör göras klart att USA:s politik "med glädje ser framåt mot dessa fångna folks verkliga oberoende". Såsom guvernör Stevenson påpekade till Dagens Nyheters korrespondent (27 juli) går avvisandet av "tillbakahållandets politik" (the policy of containment) inte bra ihop med proklamerandet av de undertryckta folkens frigörelse: skall man befria de undertryckta, måste man i första hand hålla undertryckaren tillbaka från nya erövringar. I huvudpunkten bjuder emellertid demokraternas program på liknande deklarationer. "Vi ser framåt till den dag då Polens frihet och friheten för andra av Sovjet undertryckta satelliter — Tjeckoslovakien, Ungern, Rumänien, Bulgarien, Albanien, Litauen, Estland, Lettland och nationer i Asien under Sovjets välde — återställes och dessa folk ånyo kan inta den plats i de fria nationernas gemenskap som tillkommer dem."

Vad menas med detta? Det omedelbara taktiska syftet är uppenbart; det gäller att vinna de miljoner röster som kommer från amerikaner födda i eller härstammande från de av Ryssland med eller utan svärdsslag erövrade länderna. Men hur skall det gå till att uppfylla det halva löftet om befrielse? Här tiger programmen utom på en enda punkt: den amerikanska utlandsradion, "Voice of America", skall arbeta på att tränga igenom järnridån och föra frihetens budskap till fångarna bakom den.

Här föreligger, såsom särskilt Manchester Guardian påpekat, ett fruktansvärt dilemma. De fria folken kan inte stå likgiltiga och avvisande till de undertrycktas lidanden och förhoppningar, de kan inte — till skillnad från hr Undén i den svenska riksdagen — förklara att dessa folk i själva verket fått det öde som de förtjänat. Känslan för dessa piskade och dresserade fångar kan ingen människa, lycklig nog att leva i en självständig och fri stat, komma ifrån; våra samveten skulle vara döda om vi aldrig med pina tänkte på dessa olyckliga, om vi aldrig hoppades på deras befrielse. Men vart skall medkänslan leda i praktiskt handlande? Alla vill bevara freden och slåss blott vid ett angrepp; båda de stora amerikanska partierna lovar i första rummet att verka för fred. Men en agitation som eggar fångarna till motstånd eller uppror — i överensstämmelse med James Burnhams rekommendationer i "The Coming Defeat of Communism" — blir lätt ett hänsynslöst spel med miljoner människoliv. Västern kan inte anständigtvis uppmuntra en revolt och sedan med armarna i kors låta den slås ned. Och dock är ett krig, som inte ter sig ofrånkomligt, för de fria folken avskyvärt. Till detta kommer slutligen att ingen kan bedöma resultaten av en befrielse; i flera av de ryska satellitstaterna skulle sannolikt den bestående regimens undergång kunna leda till upprättandet av ett nytt tyranni, av fascistiskt i stället för av kommunistiskt märke.

*

Här föreligger ett dilemma, inte en skenbar svårighet som genom analys kan övervinnas. I sin ohyggliga tillspetsning är detta dilemma nytt. Otaliga nationer — om man med nation menar en folkgrupp med egen styrelse, gemensamma traditioner och en viss sammanhållning — har gått under genom erövring; i otaliga fall har en del av en nation ryckts lös och överförts till en annan. I äldre tid var emellertid själva undergången, själva lösryckandet — om man bortser från alla med operationen förenade lidanden — inte så fruktansvärda. Bristen på egentlig nationell medvetenhet mildrade förändringen; för massan av livegna bönder var det likgiltigt om de levde under kungen av Frankrike eller hertigen av Burgund, på några årtionden förvandlades skåningarna från danskar till svenskar.

Med 1800-talets nationella väckelser blev läget ett annat. Överallt uppstod nationalitetsrörelser och i samband därmed aggressiva och systematiska försök att undertrycka nationaliteter. Ryssland var även då det mest typiska exemplet på förtryck och motståndsrörelser. Nationaliteterna kunde emellertid leva kvar, dels för att medvetenheten stegrades, dels för att undertryckningen med få undantag knappast innebar annat än begränsningar, förbud, tvång till lydnad och tystnad. Det var inte fråga om att göra om människorna, att forma dem alla efter en hela deras tänkande och beteende bestämmande åskådning. Staten var fångvaktare, i värsta fall, men inte dressör.

Samtidens totalitära regimer går längre. Kommunismen inte bara förintar nationerna, den ersätter nationalitetskänslan med en tro vars främsta och nästan enda stabila artikel är den absoluta undergivenheten för de maktägande, men som i varje situation fyller hjärnorna med de föreställningar och åsikter som dessa maktägande finner tjänliga. Ett folk som under tillräckligt lång tid undergår denna process — jämförlig med den gamla kinesiska metoden att tillverka missfoster genom att låta barn växa upp i olikformiga lådor — blir ett annat, blir stympat, blir ett missfoster. Hur lång tid behövs? Det vet vi inte, men vi vet, och det är det mest skrämmande, att vid en viss tidpunkt blir talet om frigörelse meningslöst — de som skall frigöras är inte längre där.

Tonvikt på det militära

Förhoppningarna att de hemliga förhandlingarna om ett stillestånd i Korea skulle ge verkliga resultat har gäckats. När det första reguljära mötet hölls efter 18 helt mörklagda sessioner fann FN-sidans chefsdelegat läget vara sådant att han förklarade att han och hans kolleger tröttnat på det "ytterliga hyckleri" som visats från nordsidans förhandlare och att han skulle återvända först om en vecka för att utröna om motparten hade något mera konstruktivt förslag att komma med. Under tiden diskuterar underordnade kontaktmän sådana angelägenheter som hur Korea och Förenta nationerna skall stavas på koreanska.

I krigsfångefrågan — det enda problem som för närvarande hindrar en vapenvila — står man efter de senaste veckornas förhandlingar och stampar på praktiskt taget samma fläck som förut. FN-sidan har inte givit upp sitt motstånd mot tvångsutlämning av fångar, medan nordsidan hävdar att de fångar de återkräver skall repatrieras med våld om så behövs. Beträffande numerären har man dock kommit varandra något närmare än tidigare. Enligt FN-delegationen hade siffran för dem som frivilligt ville återvända ökats från 72.000 till 83.000, medan motståndarna gick ned i fråga om det antal som de återfordrade till 110.000 av sammanlagt något över 170.000. Det som definitivt spräckte en överenskommelse var nordsidans krav på att samtliga kinesiska krigsfångar skulle återlämnas.

Fasthållandet vid detta krav samtidigt som en reträtt gjorts i fråga om det totala antalet fångar är ett av flera tecken på att kineserna nu helt dikterar nordsidans hållning i Panmunjom, även om en nordkorean fortfarande nominellt förblir delegationsledare. FN-generalen Harrison har också i en kommentar till den senaste utvecklingen förklarat att opportuniteten är den enda princip kommunisterna på sistone arbetat efter.

Även om man på FN-håll varnar för att dra alltför långtgående slutsatser av det senaste bakslaget, är det högst sannolikt att tonvikten på utvecklingen i Korea åtminstone en tid framåt åter kommer att ligga på det militära planet. Många ömtåliga avvägningsproblem kan väntas uppstå på FN-sidan, inte minst i samband med bombningsaktionerna för att förlama offensivkraften hos fiendesidans kraftigt utbyggda styrkor.

I detta läge är det av stor vikt att åtgärder vidtagits för att bättre än tidigare samordna Amerikas och Englands synpunkter. Åtskilliga gånger, senast efter jätteraiderna mot de stora kraftverken vid Jalufloden, har motsättningarna visat sig så stora att de varit nära att framkalla allvarliga politiska kriser mellan de två länderna. Nu har emellertid en högt kvalificerad brittisk officer, general Shoosmith, detacherats till Tokyo som biträdande stabschef åt överbefälhavaren, general Clark, och därmed kan man hoppas på en utjämning av eventuella skiljaktigheter. Generalen får en mycket ömtålig ställning — han är naturligtvis i första hand en av general Clarks underlydande, men samtidigt måste han på ett smidigt sätt kunna hävda den brittiska uppfattningen. Som ledare för den permanenta brittiska militärdelegationen i Washington har han emellertid visat sig så framgångsrik i sitt samarbete med amerikanerna att de stora förväntningar som knutits till hans utnämning förefaller väl grundade.

SVERIGES HANDELSKALENDER 1952

utkommer i början av oktober

I denna upplaga redovisas landets nya kommunindelning. Årgången företer även i övrigt större förändringar än vanligt.

För att äldre, numera missvisande årgångar ur bruk har nyligen genom bokhandeln riktats ett erbjudande till 45.000 företag om en rabatt av 10 kronor om vid inköp av årg. 1952 ett äldre exemplar av kalendern återlämnas för makulering.

Detta erbjudande gäller alla

som förhandsbeställer kalendern i bokhandeln senast den 31 augusti.

2 delar — 3.000 sidor — 75 kr.

PRESSGRANNAR

Det finns en förslappning i den moderna folkstyrelsens praktiska funktion, yttrar Svenska Dagbladet (h) med anslutning till några av huvudtankarna i Herbert Tingstens artikelserie i ämnet:

Problemet synes honom vara hur man skall kunna få något mer av eggelse, allmänt och livligt intresse, principiell diskussion och personliga, medborgerliga insatser. Detta är förvisso ett av den moderna demokratins viktigaste problem, och man får vara professor Tingsten tacksam för att han så skarpt riktat strålkastaren på detta. Både hans karaktäristik och kritik äro ganska ovedersägliga ehuru icke uttömmande. Det är t. ex. anmärkningsvärt att han förbigått en sådan betydelsefull faktor i den moderna demokratien — och inte minst i den svenska — som organisationsväsendets överhandtagande makt på bl. a. folkrepresentationens bekostnad.

Som botemedel pekar författaren på författningsändringar och då i främsta rummet på reformer i styrelsen, varmed han främst menar icke författningsändringar utan en sådan praktisk politisk lösning, som skulle ligga i en permanent samre- [illegible]

[illegible] tyvärr ännu icke synes ha beaktats av den nuvarande regeringen och det stora majoritetspartiet. På det hållet råder alltjämt en bedrövlig kallsinnighet inför frågan om vad som bör göras för att vidmakthålla och stärka en folkstyrelse i anda och sanning.

Där tycks man fortfarande — slutar tidningen — vara fullt nöjd med den formaldemokrati, som tålmodigt finner sig i att riksdagen mer och mer sättes åt sidan och att självstyrelsen i stat och kommun mer och mer ersättes av ett funktionärsvälde.

Domarna i spionmålet vittnar om att rådhusrätten varit mycket mån om att döma var och en efter arten och graden av hans eller hennes medverkan i stämplingarna och spioneriet, skriver Nerikes Allehanda (fp). Många finner det dock beklagligt att domstolen inte ansett sig kunna ge Artur Karlsson mer än ett år och åtta månaders straffarbete:

Han har lockat in Enbom på spionerivägen, tjänstgjorde uppenbarligen som kontaktman till ryssarna och drev på, när det såg ut som om den enbomska arbetslusten skulle ha domnat bort. En karl av den sorten hade förtjänat bra mycket hårdare straff. Men det är uppenbarligen så, att han inte kunnat dömas till mera mot sitt nekande och att den svenska rättvisan här kräver en bevisning, som denne hale kommunistagent lyckades krångla sig ifrån. Även detta får vi finna oss i. Rättssamhället måste ibland komma att te sig mildare än det enligt mångas mening borde vara. Sedan återstår en folkdom, som alla kan medverka till — att i höst utestänga kommunisterna från den folkvalda delen av den svenska riksdagen.

Långt in i particentralerna går trådarna i spionhärvan, påpekar Arbetarbladet (s). Avklätt och komprometterat står partiet där — tyngt av ansvar och skam.

Vanmäktigt bedyrar partiledarna att hela spionprocessen "iscensatts" som en provokation. Sina lydiga verktyg vänder man ryggen och kallar dem "sinnessjuka och alkoholiserade vrak". Men om spionpartiet självt inte kan fällas av svensk domstol så kommer svenska folket att kunna göra det — när det går till val den 21 september.

Vi måste se upp, skärpa vaksamheten, överallt se till att insynen stäcks för dem som i skumma syften söker nästla sig in i militära och civila anstalter, industrier och förråd. Sitter sex eller sju spioner bakom lås och bom så kan man tyvärr räkna med att det finns andra som går fria. Vad som kommit fram ger tydliga utslag i den riktningen. Det är bedrägligt att tro att man nu kan hissa flaggan "faran över". Tvärtom — nu krävs av alla mot sitt land lojala svenskar öppet öga för vilka blottor slentrian, godtrogenhet och eftergivenhet kan skapa. Det får inte hända en gång till!

Har det svenska samhället hittills [illegible]

[illegible] kvar står en olustig känsla av att vi inte blivit kvitt ohyran.

Det är belysande, inpassar tidningen Upsala (h), att ingen av kommunistspionerna var särskilt nödbjuden då de tillfrågades om de ville ställa sig till tjänst:

En förstärkning av säkerhetspolisens resurser är en nödvändighet. Det är en av de lärdomar, som denna långa spionprocess lärt oss. En begränsad rörelsefrihet för östdiplomaterna i reciprocitetens tecken förefaller också vara ett rimligt krav — den polske militärattachéns kunskaparverksamhet visar ju senast vad det är för herrar vi har att göra med. Sedan måste vi fortsätta att klarlägga kommunismens verkliga natur, fortsätta att upplysa människorna om vad som egentligen gömmer sig bakom de vackra fraserna. Man skall inte driva upp någon skrämselpropaganda — den kan bara skapa en hysterisk angivar- och panikmentalitet. Det räcker att hålla sig till fakta — de är tillräckligt talande. Men en mycket större vaksamhet är nödvändig — flathet bara gynnar landsförrädarna.

Kvälls-Posten (h) finner det betecknande att spåren i denna spionaffär gått direkt till de båda kommunisttidningarna Ny Dag och Norrskensflamman:

När avslöjandet äntligen kom, hade liksom i Andersson-fallet en oerhörd skadegörelse åstadkommits, vilken ekonomiskt sett betyder väldiga insatser till uppbyggnad av det landsförrädarna raserat. Vad deras verksamhet skulle ha betytt i ett krigsfall står i öppen dag.

Rättegången mot marinspionen Andersson var av samma art, men rullade dock inte upp en härva av samma omfattning som det enbomska landsförräderiet. Under tio års tid har detta kunnat pågå innan ligans huvudman i ett ögonblick av depression yppade sin egen och sina medhjälpares verksamhet.

Hur illa kommunistledningen sitter, därom vittnar de många hårresande bortförklaringar man levererar, anser Västgöta-Demokraten (s):

Dessa försök är emellertid slutgiltigt dömda att misslyckas. Om det är i provokationssyfte ryska legationstjänstemän och svenska kommunister utövar spionage här i landet för rysk räkning inte kan det vara mot Sovjet provokationen är riktad. Denna förklaring måste redan ett barn genomskåda. Andock är det huvudnumret i det kommunistiska försvaret både när det gäller marinspionen Andersson och den enbomska ligan. Detta fullständiga nödläge i argumentationen säger allt vad man vill veta om kommunistiska partiets förhållande till spionaffärerna.

Om spionaffärerna följs av nya kan, enligt Östergötlands Dagblads (h) mening, resultatet bli en reaktion som leder till allmänt krav på dödsstraff för den som med berått mod äventyrar landets och dess invånares säkerhet: [illegible]

"KYRKFÖNSTER GÖRS INTE PÅ SKOJ"

Forseth målar åt Halmstad, Jesus i eka till skärgården

Einar Forseth har väl aldrig varit lätt att fånga in under en kliché. Redan innan han som 30-åring fick det hedersamma jätteuppdraget att mosaikpryda Gyllene salen i Stockholms stadshus — som med ens gav honom internationell berömmelse — stod det strid kring honom. Säkert är det hans natur att vara en motsatsernas man, och den karaktären har förstärkts med åren. Han är tillbakadragen, men impulsivt spontan, han är romantiker, men radikal rationalist, han svärmar för Grekland och Bohuslän. Samtidigt är han en modern ungdom som den 7 augusti fyller 60 år — med händerna fulla av beställningar.

— Venedig var bra, men Hallingsbacken är bättre — tack vare dej, lilla Irma, flirtar nyanlände kavaljer Einar med sin maka.

Ändå går det en rak linje genom denne mångsidige konstnärs liv och verk. I hans produktion är det väl arabesken, både monumentalt och i fråga om smyckdetaljen, som är den röda tråden, hans slösande lätthet att dekorera. I hans liv är det — det framgår allt tydligare under ett samtal med Dagens Nyheter inför födelsedagen — gossens erfarenheter och mötet med Dan Andersson som gjorde att han alltmer kom att gripas av sociala och religiösa frågor. Det är med den bakgrunden han nu i den av honom själv ritade Alstensvillan vid Hallingsbacken sitter och talar ett par timmar om "nasarén". Varför? Som svar på en fråga hur han blev en glas- och kyrkomåleriets mästare i vårt land. Stimulerande och djupa ämnen kan man inte ägna sig åt på skoj, som han säger.

Det är efter ett rätt handgripligt våld som Einar Forseth — denne skönande som aldrig vill göra affär av sig (han har i all stillhet skickat tillbaka ett par ordnar) — går med på "ett litet samtal". Medan han ännu har andan i halsen efter att under fem veckor ha sprungit runt i Europa som en 25-åring för att titta på glasmåleri. Det nya han har i görningen är ett fönster, beställt till Halmstads medeltidskyrka. Skisserna är färdiga, och till nästa midsommar hoppas han hela arbetet skall vara klart. Vidare gnor han på ett annat kyrkfönster, för Botkyrka, och har just lagt sista handen vid en altartavla åt en fiskarförsamling på Ingarö — Jesus i en eka, omgiven av skärgårdsbor. Och naturligtvis hoppas han en del av den pågående tävlingen om Mariakyrkan i Hälsingborg.

Einar Forseth visar några av de skisser som under nästa år skall bli glasmålningar i Halmstads kyrkas dopkapell.

Vägen till kyrkfönstret

Han är glad åt Europaresan genom många länder. Att den kunde bli av berodde på att Stockholms stad köpte hans idéuppslag i arkitekttävlingen om ny Kungsträdgård. Inom parentes kanske man kan påpeka att det skulle vara hedrande för staden om den också uppfyllde sitt gamla löfte att ordentligt honorera det rekordsnabba mosaikarbetet i Gyllene salen. Forseth fick för egen del 6.000 kr. kvar om året, men vad som blev över efter vissa ytterligare "kostnader för inkomsternas förvärvande" räckte inte till mat åt familjen. — Modernt glasmåleri? Inte alls, med något undantag av samma klass som vad som på sin tid åstadkoms i Chartres och S:te Chapelle på Citéön.

— Hur man kommer att specialisera sig på kyrkfönster? Vägen är lång, min vän. När jag var en grabb på 13 år fick jag 50 öre i veckan av mor till frukostpengar, jag jobbade då som kartritare. Men jag köpte Strindberg för pengarna. Det var i det sociala jag mötte Dan Andersson, "En ballad till mor" upplevde jag inifrån — som var och en kan finna av de kongeniala illustrationerna, men det säger inte Einar Forseth själv. Naturligtvis får man inte befinna sig på en kristendomsfientlig linje. Ska man på allvar ägna sig åt kyrklig konst måste man tro på en allmakt, en mening med livet.

Och kan man undgå att bli intresserad av "Nasarén", denna gestalt om vilken det fabricerats sådana hekatomber av tryck? Även de stora tänkarna har ju trott på en personlig gud. Det är inte medeltida svartkonst att påstå att människorna behöver en tro i livets vedervärdigheter. Det inre livet ger i sin tur inspiration, men inga snabblösningar. I många stycken förblir jag själv en Tomas.

Det var sannsagan om Einar Forseth, den smärte, impulsive pojken som alltid drömmer om en klassisk arkipelag, utanför Hellas eller norra Bohuslän, "det mest grekiska vi har". Alltid kan man hoppas att denne självständige och på sitt sätt ensamstående man blir uppskattad efter förtjänst på tisdagen av det glada och framstående gäng som under trettitalet år svetsats samman i "Alstensligan".

Bert

Statsministern: BRUTALT SKYDDA FÖRETAGEN GENOM NYA PRISSTEGRINGAR

Någon arbetslöshetskris har vi i varje fall ännu inte fått känning av, förklarar överdirektör C. W. Curtman i arbetsmarknadsstyrelsen med anledning av den diskussion som förts i pressen den senaste tiden. Dock får man räkna med minskad sysselsättning i skogsbruket i vinter, och vissa industrier kan också få svårigheter. — Statsminister Erlander berörde samma problem i ett tal i Nyköping på lördagen, och han förutspådde att den utländska konkurrensen och de inhemska kreditrestriktionerna kan komma att bereda näringslivet vissa lokala problem.

Sysselsättningsgraden är fortfarande hög, säger hr Curtman, låt vara att vi kan sägas ha i viss mån kommit från den översysselsättning som kännetecknat de senaste åren. Det är klart att vi till hösten och vintern har att vänta minskade sysselsättningsmöjligheter på grund av att en del arbetsuppgifter faller bort, t. ex. inom jordbruket och konservindustrin. Denna säsongmässiga ändring brukar kunna bemästras utan mer omfattande åtgärder. Läget detta vinterhalvår kan emellertid bli komplicerat. Det beror på om de industrigrenar som nu har svårigheter med att avsätta sin produktion fortfarande kommer att ha det samt naturligtvis i ännu högre grad på om dessa svårigheter blir större och följes av ytterligare produktionsinskränkingar på andra områden.

Det finns dock, anser hr Curtman, knappast anledning till någon större pessimism, och i vart fall har vi inte anledning räkna med massarbetslöshet. En första arbetslöshetsstöt kan mötas genom omplaceringar på arbetsmarknaden så länge det finns icke fyllda behov. Vidare gäller ju att någon allmän konjunkturnedgång ännu inte märkts i världen, vilken skulle betyda att man inte skulle behöva våra svenska exportprodukter. Vi har inte anledning tro annat än att vi åter skall få möjlighet sälja till utlandet när man där minskat eller tömt lagren.

500 gymnastiksalar i beredskapsplan

Detta utesluter emellertid inte att vi bör vara beredda att möta arbetslöshet på sina håll i vinter, fortsätter hr Curtman. Vi måste vara beredda att kunna omedelbart hjälpa dem som blir arbetslösa till annat arbete. Om en del inte kan föras över till andra företag, måste man ge dem sysselsättning genom att sätta i gång andra arbeten. Här har inte minst kommunerna ansvar för sina invånare. I första hand skall man söka få i gång angelägna arbeten i öppna marknaden. Först i andra hand skall man överväga att sätta i gång statliga beredskapsarbeten. Det finns möjligheter att ordna så att alla som eventuellt får gå ifrån sina vanliga arbeten beredes annan sysselsättning — det finns så mycket som måst eftersättas under [illegible]

[illegible] Nyköping. **Vi har redan mött prissänkningar på för svenskt näringsliv utomordentligt betydelsefulla varor.**

I det läget blir prisstabiliseringen förutsättning för den fulla sysselsättningens politik. Konkurrensen utifrån kan annars bli oss övermäktig. Det är därför viktigare än någonsin att prisnivån inte stiger. Det ställer oss inför besvärliga avgöranden av annan art än fjolårets. Den utländska konkurrensen och kreditrestriktionerna här hemma kan lokalt bereda svårigheter. Lokalt kan t. o. m. arbetskraft friställas. Om vi faller undan inför dessa svårigheter och låter prisnivån stiga så att alla företag skyddas, kan det se mycket humant ut.

Det är i själva verket en brutal ekonomisk politik. Dess verkningar skulle drabba långt större grupper i form av prisstegringar och i form av risker för minskad sysselsättning.

Ohlin: Varför saknas justitieministern

Varför saknas just justitieministern i den kaskad av statsrådstal som svenska folket fått över sig i sommar? frågade professor Ohlin i ett tal på lördagen i Onsala. Ingen missunnar honom semester. Men när han återkommer vill vi höra hur han tänker sig undanröja de risker för tryckfriheten genom de oklara bestämmelserna angående uppgifter till TT; uppgifter dit måste beredas samma skydd som uppgifter till pressen i övrigt.

Hr Ohlin berörde även åtalet mot pastor Kejne. Det framstår inte som den naturliga avslutningen på affären. Har justitieministern något att säga om möjligheterna att undvika ett upprepande av de svårigheter som mötte hr Kejne när han först började röra upp i Malmbergsaffären?

Hr Ohlin påminde vidare om folkpartiförslaget att ge folkpensionärerna en förbättring genom ett extra månadstillägg på 50 respektive 40 kronor. Socialdemokraterna och bondeförbundet stjälpte gemensamt förslaget — men nu talar statsministern om att folkpensionerna bör förbättras.

Bör det inte finnas någon konsekvens mellan handlingar och uttalanden? Skall socialdemokratin nu — som i fråga om treveckorssemestern — gå till val på förslag som de några månader tidigare själva förkastat?

JUGOSLAVISKA REGERINGEN har beslutat att priserna på bröd och mjöl från och med onsdagen skall sänkas med 25 procent, meddelar den officiella nyhetsbyrån Tanjug. Tobaksvaror skall gå ned i pris med 15—20 procent, socker blir 6.6 procent billigare och flott 5 procent. Samtidigt tillkännagavs att kolransoneringen inom kort skall upphöra.

DAGENS NYHETER
TEGELBACKEN, STOCKHOLM 1
Telefon: 22 40 00
för rikssamtal: 22 40 20
Telegramadress: Dagsnyheter
Postgiro nummer 1616 (för annonser) 1617 (för prenumeration)
Chefredaktör: Herbert Tingsten (Träffas säkrast kl. 13.30—14.30)
Politisk huvudredaktör: Leif Kihlberg
Redaktionschef och ansvarig utgivare: Sten Hedman
Dagens Nyheters Aktiebolag: Verkst. direktör: Helge Heilborn

PRENUMERATIONSPRISER
A - Stockholmsupplagan

	Stor-Sthlms tidningsområde	Övriga landet
Månad	kr. 6:—	kr. 5:75
Kvartal	„ 17:50	„ 16:75
Halvår	„ 34:50	„ 33:—

ANNONSPRISLISTA daterad 1/7 1952 tillhandahålles på begäran.
Dagens Nyheters tryckeri, Stockholm 1952.

Augustiträff i prick!

En verklig fullträff är vår nyinkomna klänning i prickig helsidenimprimé. Möt augusti i denna förtjusande mellanklänning, som är lika lämplig för alla årstider. Finns i marinblått/vitt, svart/vitt och brunt/vitt.

112:-

REGENT

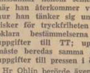

Nu behöver Ni inte stå för att få sitta...

kö som försvinner

Planera SJ-resan i god tid!